

LÁSZLÓFFY ALADÁR

Szükséghelyzet

Halott radar

*Mert egyre kevesebb esélye
maradt annak, hogy messze lássak,
kicsinyesen már nem remélve
csak örülök a havazásnak.
Örvendek minden sűrű ködnek,
mert horizontom visszatolja
s hogy sugaraim nem működnek,
vis maiorokkal igazolja.
De fájdalom nem múlt egészen:
műszerfalam egy része ép is,
korán kényszerleszálló gépen
haldokló radar vagyok mégis.*

Fehér a téli láthatár

*...És pár perc alatt fehér lettem,
hirtelen rámszakadt az ég –
s egy hang parancsolta felettem:
„ne bántsátok tovább, elég!”
És akkor végre megijedtem:
varázsigt mond egy veréb?
vagy reggelire Istent ettem –
csőrét, szívét, tollát, nevét...?*

*Így volt. Reggel még róka voltam
s a friss, nagy hóban bandukoltam,
aztán egy verebet megettem
s így valamit már elkövettem:
kész gyilkosság, hogy éhes voltam.
A jókat ott találják holtan,
szentek maradnak, indokoltan,
mert volt erejük megtagadni,
ha bűn árán kell megmaradni.*

*Mindent látok s belátok, jól van.
Ha nekem volna szárnyam, tollam
és megesznek – jutok a mennybe.
Így lesz az erősebb a gyenge...
Estére sas leszek vagy farkas.
Lapulj, ha élni akarsz, hallgass,
kerülj, lapulj, ne légy veréb,
mert hátha nem szól senki még,
mert hátha nem szól senki már...
Fehér az éhes láthatár.*

Időzítve

*Mint minden magabiztos ember,
tele van feldúlt türelemmel,
torkig az izzó nyugalommal,
fel nem robbant aggodalommal,
rugóra járó fájdalommal,
jelszóra nyíló fegyelemmel –
így bomba minden szelíd ember.*

Hull

*Ó én már annyiszor elestem,
maga a zuhanás a testem,
már rég csak porrá visszaváló
emlékezet-rács, tudat-háló.
De mi a havak büntetése,
mértéktelen hideg esése?
Nyilván valamit elkövettek,
hogy angyal-szárny-morzsává lettek
s azóta mind csak hullnak, ölnek...
Vagy valaha még tündökölnék?*